

eller verdensanskuelse har været ramt af nationalsocialistiske forfølgelsesforanstaltninger og som følge heraf har været udsat for indgreb i deres frihed eller har lidt skade på helbred, samt til fordel for efterladte efter personer, der er omkommet på grund af sådanne forfølgelsesforanstaltninger. *Fordelingen af erstatningsbeløbet* er ifølge art. I, stk. 2, helt overladt til den danske regerings skøn.

Art. II omhandler betalingsterminerne for erlæggelsen af erstatningsbeløbet.

Ifølge art. III er *alle af overenskomsten omfattede spørgsmål i forholdet mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland endeligt afgjort* med betalingen af globalerstatningsbeløbet, uden at danske statsborgere dog herved udelukkes fra over for Tyskland at fremsætte krav i henhold til den tyske erstatningslovgivning. Under henvisning til art. III forpligter den danske regering sig i en tilhørende brevveksling til ikke i fremtiden at ville henvende sig til den tyske regering med krav om regulering af yderligere spørgsmål, der hidrører fra nationalsocialistiske forfølgelsesforanstaltninger under krigen og besættelsen, men regeringen har dog forbeholdt sig adgang til i forbindelse med den ved London-overenskomstens art. V, stk. 2, forudsætte endelige ordning af Tysklands krigsgæld at fremsætte krav mod Tyskland om regulering af yderligere fordringer af den pågældende art.

Om overenskomstens tilblivelseshistorie anføres på grundlag af bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning:

Den i efterkrigstiden gennemførte tyske lovgivning om erstatning til nationalsocialismens ofre („Bundesentschädigungsgesetz“) udelukker som følge af visse bopælsbetingelser i praksis de fleste ikke-tyske statsborgere fra at få erstatning.

Otte stater, nemlig Belgien, Danmark, Frankrig, Grækenland, Luxembourg, Nederlandene, Norge og Storbritannien, reddede derfor den 21. juni 1956 en fælles henvendelse til Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på at opnå, at der fra tysk side blev ydet erstatning til nationalsocialismens ofre i de otte lande, der ikke omfattedes af den tyske erstatningslovgivning.

I besvarelse af henvendelsen meddelte den tyske forbundsregering ved noter af 21. februar 1957 de otte lande, at regeringen ikke anså sig juridisk forpligtet til inden den endelige fredsslutning at yde erstatning til personer, der ikke omfattes af den tyske erstat-